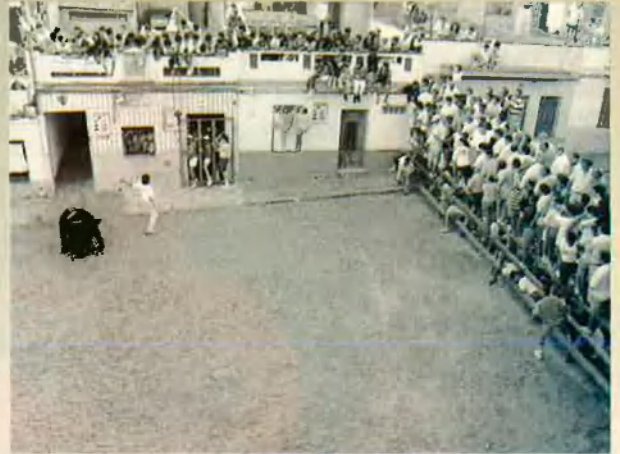

1. El tercer tronador indica l'inici de l'espectacle.

2. El bou ix disparat contra l'home, una confrontació de virilitat i destresa.

5. El bou contesta les provocacions que li fan des de la barrera.

6. Rodar un bou té la seua coreografia.

TESEU, MINOTAURE I HOM

Diverses poblacions valencianes, sobretot de la Plana Baixa, celebren les seues festes majors amb bous. Un costum ancestral irrenunciable que perviu, però que mereixeria ser adaptat a la sensibilitat contemporània. El fotògraf Joan Antoni Vicent ha captat en una seqüència aquest pols entre l'home i el bou, que acaba desequilibrant-se i convertint-se en un homenatge a les mosques.

3. El rodador fa una exhibició d'astúcia, valentia i sentit del risc.

4. El bou posa a prova l'instint de conservació humana.

7. Façana blanca, vella de negre, Teseu i el Minotaure. Creta.

8. El més insignificant error del rodador és aprofitat pel bou.

ENATGE A LES MOSQUES

Al llarg de l'estiu molts pobles valencians basen les seues festes majors en el joc de l'home contra el bou. La cultura mediterrània està avivada amb la presència del bou com a activitat lúdica i religiosa. N'hi ha testimonis gràfics, com els frescs del Palau de Cnosos. O de mitològics, com el de Minos, el primer

rei que va dominar el Mediterrani des de Creta, que sacrificava anualment a Posidó el seu millor bou i que va acabar provocant les iredes del déu, fet que donà lloc al naixement del Minotaure. El bou, com a símbol de virilitat i fertilitat, està enrajolat en la nostra cultura festiva, inclús en la modalitat més tràgica, que sobreviu del ritu ancestral

i que de forma poc justificada ha arribat amb tot el seu cruent espectacle fins als nostres dies.

Betxí, la Vilavella, Borriana, la Vall d'Uixó o Nules, a la Plana Baixa, són punts molt calents de la geografia taurina. Noms molt propis. Bous de Domecq, Miura, Torrestrella, Vitorino, Conde de la Maza o Pablo Romero.

9. El bou s'esgota amb la lluita. El combat ja és injust.

10. Comença el calvari. Les estacions són una gradació de dolors.

13. El bou és fixat contra la paret i el botxí el remata d'una punxada freda.

14. Un heroi bomba la sang amb el peu.

Amb noms com Sargento o Novelero, que alimenten tragèdies, animen interjeccions o provoquen badalls molt sonors. L'home i el bou entaulen un combat a base d'enganyos. D'astúcia. D'igual a igual. Al tercer estrèpit de carcassa irromp un bou de mil centrí-

metres cúbics per la porta del corral. Els seus més de 500 quilos formen un projectil amb escàs marge de supervivència en cas d'impacte. L'asfalt s'ha cobert amb una capa d'arena per a evitar que el Minotaure derrape. Teseu el desafia. El paper de Teseu és in-

terpretat per autèntics especialistes que es prodiguen de poble en poble, fidels a la cita. La lluita és a termòmetre molt hissat. Teseu dribla el Minotaure. Ariadna mira des del terrat, unida amb un fil invisible. La bona presència del bou va deformant-se a mesura que

11. El bou ha exhaurit les defenses i ofereix una resistència més instintiva que eficaç.

12. La corda condueix la víctima cap al punt fatídic.

15. Els xiquets mamen l'espectacle amb normalitat.

16. A voltes el bou és retirat amb una pala excavadora.

Teseu el roda amb bermudes i sabatilles d'esport. El Minotaure babeja escuma i aquest és el senyal que alguns esperaven.

Quan el bou està rebentat, comença el calvari per al Minotaure. En aquest just moment la festa hauria d'actualit-

zar-se. Fer un salt qualitatiu. Reconduir el bou al corral. Substituir-lo per un de refresc i continuar aquest pols entre instints animals i humans. No és així. El bou és caçat a llaç i amarrat amb la soga entre el tos i les banyes. Un grup de forçuts l'arrosseguen fins

al punt fatídic, on, després d'una guarnició d'humiliacions, és mort amb un colp de punxó en la creu. El destí en ocasions es permet la ironia que el matador siga el jutge de pau de la població. Amb rectilini ofici degolla el bou per la barballera, a fi d'evitar que la

17. En alguns casos es procedeix a la dissecció en el mateix punt on ha caigut mort.

18. Les banyes es trenquen a colp de destreal.

22. Un Rembrandt calent.

23. Més Rembrandt, sobre una bassa de sang molt estimulant.

sang qualle en l'interior. Es neteja la fulla del ganivet en el camal i es passa la llengua sobre el llavi superior. Un optimista servicial destapa una claveguera i un jove, que en molts casos ha demostrat gran sensibilitat tocant el clarinet en les processons, bomba amb

el peu sobre el flanc del bou per a provocar una cascada de sang. Les mosques formen un comitè de recepció molt cordial. Voletegen amb excitació sobre la sang i el trauc del coll.

Alguns atletes comencen a fer surf amb calçat esportiu sobre el rastre de

plasma. I algunes mares introdueixen els dits de la mà en la ferida i unten els fills amb sang calenta de bou. Li atribueixen un cert poder curatiu per a tota classe de malalties epidèmiques. Quan el cos és un depòsit buit el matador i uns assistents el pelen i el des-

19. El bou es pelat davant una interessada afluència. Les mosques s'exciten.

20. La classe d'anatomia continua.

21. El matador repela amb ofici.

24. L'artista ha extret l'escultura de l'interior de la víctima.

25. La festa es concentra en aquesta naturalesa morta. La resta es menja en estofat.

ventren davant uns xiquets que demostren tant d'interès per la lliçó d'anatomia com les mosques. Amb pols certer secciona els membres i el bou queda obert en canal i penjat a la intempèrie, en un refinat homenatge a Rembrandt que no desaprofiten les

mosques. Les peülles, la cua, les vísceres i el cap conformen una naturalesa morta molt repugnant, però molt apreciada per refinats intel·lectuals desperts a causes exòtiques. Les mosques solen veure la processó de Sant Roc escrutant la qualitat del cadàver,

passejant-lo fins que el bou s'ha orejat i el carnisser el trosseja per tal que els que han pagat la festa elaboren un saborós estofat, deglutit el qual torna a començar el cicle del Minotaure i Teseu. I l'homenatge a les mosques. Miquel Alberola